

سوکه گککایی

Soka Gakkai International

جرج کریسایدز
باقر طالبی دارابی

این نیز ظرفیت آن را دارد که تفسیرهای دیگری از آن ارائه شود: بوداییان نیچی‌رنی که به سوکه گککایی تعلق ندارند، شاید با اینکه نیکوگوهونزون را با خود به همراه برد موافق باشند، اما معتقدند این متن یکی از چندین متنی است که نیچی‌رن نوشته بود. آنان خواهند گفت که این داستان تنها نشان‌دهنده سرشت فرقه‌ای سوکه گککایی است و نشان می‌دهد نیکو توانایی همزیستی با دیگر شاگردان پیرو نیچی‌رن را نداشته است.

نهضت جدید سوکه گککایی به دهه ۱۹۳۰ برمی‌گردد، زمانی که تسونسابورو مکی‌گوچی (۲۶) (۱۸۷۱-۱۹۴۴) که در دهه ۱۹۲۰ به آیین بودای ششونینی‌رن (۲۷) پیوست، به همراه تودا (۲۸) (۱۹۰۰-۱۹۵۸)، سوکه کیوایکو گککایی (۲۹) - در لغت به معنای جامعه تعلیم و تربیت ارزش‌آفرین (۳۰) - که هدف اولیه‌اش دستیابی به اصلاحات تعلیمی و تربیتی بود را بنا نهاد. در زمان جنگ جهانی دوم دولت ژاپن دستور داد تمامی شهروندان در خانه‌های خود حرم شینتو (۳۱) برپا دارند تا پرستش پادشاه که خود تلاش برای تحقق یک وحدت ملی- مذهبی بود محقق شود. بوداییان ششونینی‌رن احساس کردند که نمی‌توانند عناصر شینتو را در اعمالشان داخل کنند و شماری از رهبران (از جمله ماکی‌گوچی و تودا) از این کار سرباز زدند و به مجازات زندان محکوم شدند. ماکی‌گوچی در زندان مرد و تودا (تنها فرد برای پذیرش رهبری) را تنها گذاشت. تودا معتقد بود اصلاح تعلیم و تربیت هدفی بسیار محدود است، موضوع سازمان را توسعه بخشید و نام آن را به سوکه گککایی (جامعه ارزش‌آفرین) (۳۲) تغییر داد. تحت رهبری تودا حرکتی عظیم برای جذب اعضای جدید آغاز شد و از همین زمان است که عمل بحث‌انگیز تبلیغ دینی ساکوبوکو (۳۳) (درهم شکن و مطیع‌ساز) آغاز شد. آنان همان‌گونه که در عمل نیز نشان دادند، معتقد بودند شکل‌های دیگر آیین بودا ناصواب، ناخاص و

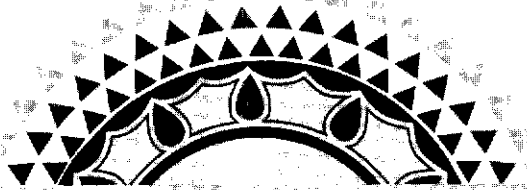
به روشن‌شدگی (۱۶) نرسید. او پیش از آن به روشن‌شدگی رسیده بود ولی به‌عنوان بخشی از «روش‌های استادانه» در القای تعلیم موقت وانمود کرد که به آن دست نیافته است: با تظاهر به اینکه به روشن‌شدگی نرسیده است در ظاهر به مردم نشان می‌داد که چگونه می‌توان به نیروانه رسید. گئوتسه، بودا، در حقیقت یک تجلی از بودای نخستین یا ادی بودا (adi Buddha) (۱۷) بود که به‌عنوان ابزار برای به انجام رساندن وظیفه تعلیم و نشان دادن راه روشن‌شدگی در کالبد مادی تجسم یافت. اعضای سوکه گککایی این ادی- بودا را کسی غیر از خود نیچی‌رن نمی‌دانند و از این رو نیچی‌رن اهمیتی بیشتر از گئوتسه پیدا می‌کند. آنان برای نشان دادن قداستی که برای نیچی‌رن قائلند، همیشه او را به «نیچی‌رن دایشونین» (۱۸) (دایشونین یعنی «حکیم بزرگ») یاد کرده و بر زبان راندن نام وی بدون این عنوان را بی‌احتزای بسیار بدی می‌دانند.

توجه به بودیسم نیچی‌رن تا میانه قرن نوزدهم که مکاتب نیچی‌رن را تجربه کرد، رو به افول نهاد. مشهورترین گروه‌ها در میان گروه‌های نیچی‌رنی، رئی یوکایی (۱۹)، ریسشوکوسئی کایی (۲۰) و نیپوتزان میوهوچی (۲۱) هستند. افسانه‌ای می‌گوید پس از مرگ نیچی‌رن شش شاگرد اصلی وی باقی ماندند تا این حرکت را پی بگیرند. سوکه گککایی معتقد است پنج تن از آنها تعلیم نیچی‌رن را با عناصری از آیین بودا تنهایی آلوده کردند و نفر ششم، نیکو (۲۲)، تعلیم نیچی‌رن را به همان شکل خالص و بدون اینکه به چیزی آلوده شود، حفظ کرده است. نیکو از آنها جدا شد و به تائیسو کی-جی (۲۳) رفت و دایو گوهونزون (۲۴)، نوشته استادش و اوزنق نیم‌سوخته یک مجموعه به آتش کشیده شده را با خود به آنجا برد. در آنجا وی و پیروانش معبد اصلی‌شان، دایبو (۲۵) را ساختند. مانند بسیاری از اسطوره‌هایی که برای توضیح جدا شدن راه‌های مکتب‌های رقیب طرح‌ریزی شده‌اند،

سوکه گککایی شاخه‌ای از آیین بودا و کاملاً متفاوت با آشو (۱) است. گونه‌ای از آیین بودای نیچی‌رن (۲) که خاستگاه‌هایش ریشه در بنیانگذار تاریخی آن نیچی‌رن، پسر ماهیگیری تهیدست در روستای کومی‌ناتو (۳) در ژاپن دارد که برای تحصیل به معبد بودایی تندایی (۴) در سچوجی (۵) فرستاده شد. از آنجا برای یافتن شکل «حقیقی» آیین بودا مسافرت‌های بسیاری انجام داد. پس از تحقیق در تمامی مکتب‌های بودایی و آشنا شدن با متون مقدس آنها به این جمع‌بندی رسید که سوره نیلوفر (۶) تنها شکل حقیقی آیین بودا در عصری است که او زندگی می‌کند و متن کلاسیک مهابانه (۷) و تمامی تعلیم معتبر آیین بودا در این ذکر (۸) - نم میوهو رنج کیو (۹) «سوره نیلوفر را بزرگ بدارید»- خلاصه شده است و اعضای سوکه گککایی در این زمان مجدانه آن را تلاوت می‌کنند (۱۰).

مطابق سوره نیلوفر، تعلیم بودایی گئوتسه (۱۱) «موقتی» (۱۲) است، یعنی تمامی حقیقت درباره آیین بودا را در بر ندارد، تنها آنچه را که بشر قرن ششم قبل از میلاد آماجی دریافت آن را داشت در خود دارد. بودا ناچار می‌باید از «روش‌های استادانه» بهره گیرد تا مخاطبانش را در حد توان و با در نظر گرفتن زمان و مکانی که در آن قرار گرفته‌اند به انجام پیشرفت معنوی وادارد. وقتی آمادگی در پیروان ایجاد شد نگاه حقیقت جدید امکان انتقال می‌یابد و آیین چیزی است که سوره نیلوفر مدعی محقق ساختن آن است. با وجود آنکه تعلیم سوره نیلوفر نوآورانه به نظر می‌رسد، اما ادعا آن است که سوره مزبور موعظه‌ای (۱۳) است که گئوتسه (همچنین معروف به شاکیه مونی) (۱۴) بر زبان راند.

اگرچه اعضای سوکه گککایی سوره نیلوفر را به شاکیه مونی نسبت می‌دهند، اما بیشتر عالمان غربی به دلایلی آن را متأخرتر و احتمالاً حوالی ۲۵۰ میلادی، می‌دانند. شاید شگفت‌انگیز باشد که سوره مزبور بگوید بودا در زیر درخت انجیر هندی در بوده‌گی (۱۵)

مخدوش هستند و نشان دادن با شور و حرارت این امر، برای آنها مهم بود. اگرچه بوداییان سوکه گککایی شایعه‌هایی مبنی بر اینکه این روش‌ها خشونت‌های فیزیکی در پی داشت، را رد می‌کنند، اما شاکوبوکو مستلزم خودداری از مصالحه با دیدگاه‌های مخالف یا دیگر شکل‌های آیین بودا و تلاش برای جذب هوادار از راه نشان دادن نادرستی دیدگاه‌های آنان بود. بعد از مرگ تودا در سال ۱۹۵۸ دایساکوایکه دا (۳۴) (متولد ۱۹۲۸) رئیس سازمان شد و در زمان نوشتن این کتاب در این سمت بود. تحت رهبری وی نهضت، شهرت بین‌المللی یافت و دامنه آن غرب را فرا گرفت به گونه‌ای که تنها در بریتانیا، سال ۱۹۸۸، پنج هزار هوادار پیدا کرد.

هرکسی که با سوکه گککایی آشنایی نداشته باشد، اگر درباره ارتباط آموزه‌ها و اعمال آن با آیین بودایی سنتی دچار شگفتی شود، کار بیهوده‌ای انجام نداده است؛ نه ویهارآیادیری، نه راهبی در دای بلند زعفرانی، نه رهروی مشغول مراقبه تنفسی بی‌صدا و نه تصاویری از بودا؛ ارجاعاتی بسیار اندک به آموزه‌های منسوب به بودا مانند چهار حقیقت شریف (۳۵) راه هشت‌پشته (۳۶) یا دستورالعمل‌های اخلاقی. در واقع چنین به نظر می‌رسد که مجموعه ویژگی‌های این نهضت به کلی برخلاف تعالیم آیین بوداست. سوکه گککایی به جای ترک دنیا و تلاش برای سرکوب تمناهای نفسانی، ظاهراً رویکردی دنیاگرا دارد و در پی رشد دستاوردهای حرفه‌ای و مادی خود در جامعه است: باررت (۳۷) نگاه آنان به زندگی را در اصطلاح «آیین بودای مادی‌گرا» به ایجاز بیان داشته است. به دلیل اهمیت فوق‌العاده ذکر نم میوه‌رنج کیو، این ذکر باید روزانه دو بار در صبح و شام، هر بار به مدت ۲۰ دقیقه، خوانده شود. (عمل اصلی اعضای سوکه گککایی) به هنگام انجام این عمل یک تسبیح با دانه‌های پلاستیکی یا هر دو دست نگه داشته و حین زمزمه ذکر لمس می‌شود.

از آنجا که برداشت عمومی این است که ذکرها نیرویی در خود دارند و این ذکر با توجه به اینکه نیچی‌رن تعلیم داده است، از نیروی قوی‌تری برای دستیابی به نتایج عملی برخوردار است، لذا به ندرت پیش می‌آید که اعضا به هنگام زمزمه این ذکر نیت‌های خاص و معینی نداشته باشند.

گفته شده است که نیروی آواز مذهبی گل‌ها را توانا می‌سازد که به تمام گونه‌های منفعت معنوی و با احتمالاً خیلی عادی‌تر به نفع مادی دست یابند. از این رو اگر کسی به ماشین نیاز دارد، یا کت پشمی یا دوست دختر (مثالی که خودشان می‌آورند، از من نیست) می‌خواهد، نیروی این ذکر در فراهم آوردن

آنها می‌تواند کمک کند. چه بسا شایان ذکر باشد که اعضای سوکه گککایی آن قدر ساده‌لوح نیستند که بپذیرند پیامدی خود به خودی تضمین شده حاصلشان می‌شود. امور ناشایستی نیز گاه در دعا طلب می‌شوند: نمونه افراطی آن (اگرچه من در بحثی از یک عضو سوکه گککایی شنیده‌ام) این است که اگر یک زنی به عنف دعا کند که به مواردی مناسب دسترسی پیدا کند، بعید نیست که نیروی ذکر به او یاری رساند؛ البته اگر این دعا صادقانه ادا شود، چه بسا آن شخص تحت تأثیر آن به اشتباه بودن راهی که در زندگی پیش گرفته است، آگاه شود و به نحو شایسته‌ای آن را تصحیح کند. حتی اگر خیلی واقع‌گرایانه‌تر نگاه کنیم، دعای دانش آموز سوکه گککایی برای موفقیت در امتحان تضمین قطعی برای استجابات ندارد، هنوز امکان افتادن در امتحان وجود دارد، اما نیروی ذکر دانش‌آموز را قادر می‌سازد که با این نبود موفقیت کنار آید و از آن عبرت گیرد.

علاوه بر ذکر خوانی خصوصی، سوکه گککایی تجمعات منظم برگزیده‌ای نیز دارد. مراسم گون‌گیو (۳۸) مشهورترین شکل مذهبی آنهاست (گون‌گیو در لغت به معنای «عمل مجذانه» است). این مراسم معمولاً بدون تشریفات در منزل کسی برگزار می‌شود که صاحب گوه‌وزون- طوماری حاوی ذکر نم میوه‌رنج کیو که با مرکب و به زبان ژاپنی نوشته شده- است که در بوتسودان (۳۹) - گنج سیاه کوچک که طومار را در آن می‌نهند و زمانی که مراسم در حال انجام است، از دید چشم دور می‌دارند- جای گرفته است. این اجتماع متشکل از یک دو جین عضو است که یک «انجمن محلی» (۴۰) ایجاد کلماتی از یک کتاب قرمز رنگ کوچک با نام مناسک عبادی ششوی نیچی‌رن (۴۱) را قرائت می‌کنند. این کتاب شکل تلخیص یافته سوره نیلوفر است که شامل بخشی از فصل دوم (موسوم به فصل «هوبن» (۴۲) و فصل شانزدهم (به نام فصل بورپیو (۴۳) است. با آنکه سوره نیلوفر به مراتب کوتاه‌تر از عهد جدید مسیحیان است، اما بیشتر اعضای سوکه گککایی همه آن را نخوانده‌اند. این دو فصل عصاره سوره نیلوفر محسوب می‌شود و (کتاب) مناسک همین متن را به شکل ژاپنی شده همراه ترجمه انگلیسی در بردارد. متن ژاپنی چندین بار متوالی توسط اعضا قرائت می‌شود.

با پایان یافتن مراسم دعاخوانی اجتماع مزبور به گونه‌های مختلفی درمی‌آید و برخلاف شکل دعاخوانی، کاملاً غیررسمی می‌شود. شرکت‌کنندگان بر اعمال خود گواهی می‌دهند و از آنچه خود طی مراسم دعا در پی دستیابی به آن بودند و از میزان موفقیتی که حاصلشان شده است، با دیگران سخن

می‌گویند. کسی نیز شاید از پیش در نظر گرفته شود تا صحبتی کوتاه- که معمولاً درباره نیچی‌رن یا سوره نیلوفر است- داشته باشد و سرآغاز یک بحث شود. این اجتماع با تغییر ذائقه یا رفتن به یک پاپ محلی (۴۴) (که نوشیدن الکل ممنوعیتی ندارد) پایان می‌پذیرد.

اگرچه فصل‌های هوبن و بورپیو کوتاه هستند، اما ذکر نم میوه‌رنج کیو خود جوهره سوره نیلوفر را دربر دارد. همان‌گونه که نقل است نیچی‌رن بارها گفته است: «در این عنوان نم میوه‌رنج کیو، تمامی سوره با تمام هشت دفتر، بیست و هشت فصل و ۶۹۳۸۴ قسمت بدون جاافتادگی جای دارد»

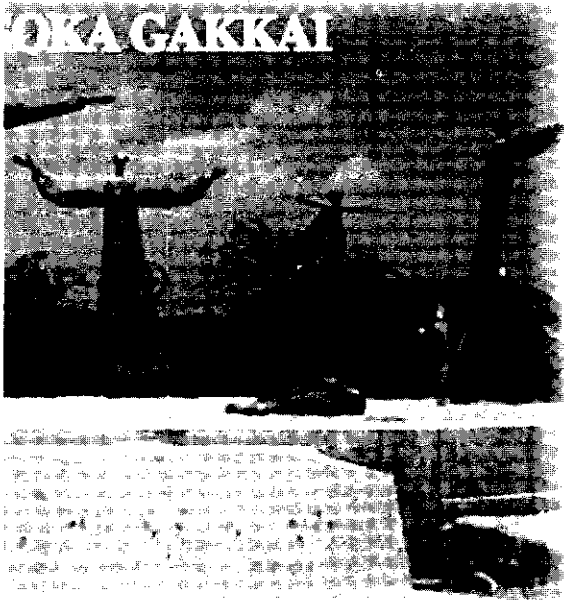
و از آنجا که سوره نیلوفر عصاره تمام آیین بوداست، بنابراین نم میوه‌رنج کیو همه چیزهای دیگر را در خود جمع می‌کند. در نتیجه، وقتی از جایگاه دستورالعمل‌های اخلاقی بودایی یا چهار حقیقت شریف یا راه هشت پشته پرسیده شود، اعضای سوکه گککایی اصرار خواهند ورزید که همه اینها نیز مانند همه چیزهای دیگر آیین بودا در نم میوه‌رنج کیو گنجانده شده.

این دیدگاه که فرد می‌تواند دستورالعمل‌های اخلاقی را به جای سرکوب در جهت برآوردن تمناها به کار برد، در ظاهر با چهار حقیقت شریف بودا که در آنها تعلیم می‌دهد رنج‌ها (دوکه، «رنج») ناشی از تمناست و تمنای نفسانی را باید سرکوب کرد، در تعارض است. سوکه گککایی در پی تعلیم این آموزه است که روشن‌شدگی از راه برآوردن تمنا حاصل می‌شود نه با از میان برداشتن آن.

اعضای سوکه گککایی این پارادوکس را با این ادعا که سرشت انسان دوبعدی است توضیح می‌دهند: در وجود انسان بونو (۴۵) (تمناهای شیطانی) و روشن‌شدگی هست. این دو جدانشدنی‌اند و اعتقاد به اینکه تمنا به کل شیطانی است اعتقادی نادرست است؛ گذشته از همه اینها کسی بدون میل به خوردن و نوشیدن، خواب و امور جنسی نمی‌تواند بشر باشد. سوکه گککایی باور به آموزه بودایی سرزمین پاک (۴۶) که می‌گوید ورای این جهان زمینی رنج‌آلود که اینک در آن به سر می‌بریم، یک جهان کامل بودایی وجود دارد را رد می‌کند؛ آنان می‌گویند نمی‌توان مرتبه روشن‌شدگی را از مرتبه بونو جفا کرد.

جیم کوان (۴۷) متخصص آیین بودایی سوکه گککایی چنین می‌گوید:

«اگر جان آدمیان ناپاک باشد، سرزمین‌شان نیز ناپاک است. اما اگر جان آنها پاک باشد، سرزمین آنها نیز چنین است. دو سرزمین که ذاتاً پاک و ناپاک باشند، وجود ندارد. تفاوت تنها در خیر و شر جان‌های

ماس، «(۴۸)»

سوکه گککایی در این فحواگاه نرسیم گر نوعی شبیه سازی با نیلوفر، یکی از سمبل های سنتی آیین بوداست. نیلوفر با وجود آنکه گلی زیباست، نوعاً در لجنزار می روید و در واقع بدون آن قادر به رشد نیست. ارتباط میان گل و لجنزار تمثیلی است برای ارتباط میان روشن شدگی و بونو. لجنزار بدون گل های نیلوفر بسیار زشت است، از این رو لجنزار به گل های نیلوفر نیازمند است، به همین سان نیلوفر به لجنزار در غیر این صورت به هیچ روی توان رشد

کردن ندارد. مشابه همین سرشت بودایی یک فرد باید از لجنزار تمنا تغذیه کند اگر تمنایی نباشد، بشریتی باقی نمی ماند که به روشن شدگی نائل آید، اما به همین ترتیب فرد نیز تنها با تمنا راضی نمی شود، چون هرکسی قابلیت رسیدن به مقام بودا را دارد.

به خاطر همین ارتباط درونی میان تمنا و روشن شدگی، سوکه گککایی استفاده از نیروی نهفته در نیم میوه رنج کیو را برای برآوردن تمناهای دنیوی مانند سلامتی، ثروت یا دیگر خوشبختی ها موجه می داند. در هر حال، از عمل فرد نباید غافل شد و هرکسی باید بداند که سراسر دنیا می تواند به بهشتی زمینی برای هر آنچه فرد عطشناک آن است، تبدیل شود. از این رو اعضای سوکه گککایی به مسائلی مانند حفاظت از محیط زیست و به ویژه آرمان صلح جهانی که دلمشغولی بسیار قوی این نهضت است و به ذکر کثیر توجه خاص نشان می دهند.

شکاف سال ۱۹۹۱

تا این اواخر سوکه گککایی یک جامعه غیرراهبی وابسته به ششونچی رن و سلسله راهبان آن بود. راهب اعظم ششونچی رن ریاست معبد اصلی در تاییسی کی جی در دامنه کوه فوجی را به عهده دارد. در آنجا او مسوول محافظت و نگهداری از دایی-گوهونزون است (نسخه اصلی گوهونزون که گفته می شود نوشته خود نیچی رن است). در همین محل وی رونوشت هایی از گوهونزون تهیه می کند تا اعضا آن را برای استفاده در منازنشان با خود داشته باشند. از آنجا که توزیع گوهونزون بدون وجود سلسله راهبان نمی تواند صورت گیرد، لذا راهبان ششو نیچی رن دارای اعتبار و مرجعیتی هستند که بدون آنها مردم عوام نمی توانند اعمال آیین بودایی نیچی رن را به جای آورند. راهبان وظیفه برگزاری مراسم رسمی تدفین و برپایی لوح های یادبود در معابد ششو نیچی رن را نیز به عهده دارند. در مقابل این خدمات مردم عادی کمک ها و اعاناتی برای برگزاری مراسم دینی شان

غربی در نبود روحانیون ششونچی رن کارکردهای گسترده تری از خود بروز دادند. آنچه یکه‌دا تعلیم داد بسیار شبیه دیدگاه مسیحیت پروتستان درباره «روحانی بودن تمامی معتقدان» بود: راهب حقیقی دل افراد است، یکی می تواند در گوهونزون ذوب شود و در سوی دیگر حرکت عوام خود مدعی ارتباط مستقیم با نیچی رن باشد بدون اینکه راهبی نقش واسطه را ایفا کند. یکه‌دا مدعی شد برای این درک از نقش و جایگاه غیرروحانی مؤبداتی نیز در سخنان نیتاتسوهوتویی (۴۹) که تا زمان

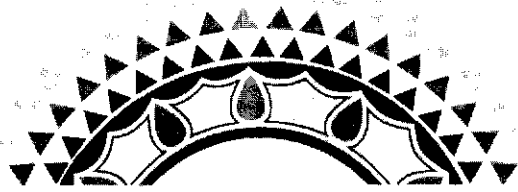
مرگش در سال ۱۹۷۹ راهب اعظم بود، وجود دارد. نیتاتسو گفته است: «همه آنهاکه نم میوهو رنج کیو را در پیشگاه دایی-گوهونزون با تقدسی عالی تلاوت می کنند، بدون توجه به اینکه سرتراشیده باشند یا خیر، اجتماع مذهبی کوچکی را ایجاد می کنند که در آن اعضای غیرراهب کاملاً هم سطح با ما که اعضای جماعت راهبان هستیم، قرار دارند.» (۵۰)

مقصود نیتاتسو از هم سطح دانستن راهبان و عوام هرچه باشد روشن است که غرض ماهیت عمل نبود. یکه‌دا کتاب تاریخی از آیین بودا (۵۱) - مجموعه سخنرانی های سال های ۱۹۷۶ و ۱۹۷۷ - را منتشر و در آن تأکید کرد: «سوکه گککایی سازمانی است که کارکرد راهبان و باورمندان عوام را به دوش می کشد.» (۵۲) گفته می شود که سوکه گککایی مراسم ازدواج و یادبودها را بدون حضور راهب نیچی رنی انجام می دهد: یکه‌دا مدعی است مراکز سوکه گککایی همطراز معبد های نیچی رن هستند. رهبران سوکه گککایی متهم هستند به اینکه نسخه های گوهونزون فاقد سندیت مناسب را توزیع می کنند. در سال ۱۹۷۸ سوکه گککایی پذیرفت که در قضاوتش دچار اشتباهاتی شد: آنان تصدیق کردند که به غیر از جایگاه روحانی که برای راهب اعظم به عنوان رأس سلسله راهبان بود، هیچ جایگاه دیگری وجود نداشت و نیز پذیرفتند که در پذیرش گوهونزون ها توجه و احتیاط بیشتری کنند. با وجود برداشتن این قدم ها در جهت صلح و آشتی، دلخوری در دهه ۱۹۸۰ نیز ادامه داشت و این قضیه حتی به انشعاب در سلسله راهبان انجامید، آن زمان که بیش از ۲۰۰ تن از راهبان ضد-گککایی علیه شوگاگککایی دست به راهپیمایی زدند و خواستار برکناری یکه‌دا از رهبری این نهضت شدند و حتی اعتبار و مرجعیت راهب اعظم نیکو که جانشین نیتاتسو بود را به چالش کشیدند، به دلیل همین کارهای اعتراض آمیز راهبان معترض از مقام خود عزل و اخراج شدند.

پرداخت می کنند. همان گونه که ویلسون و دوبلاره (۱۹۹۸) اشاره می کنند، روحانیت سلسله راهبان به خاطر برخورداری از چنین اقتداری در معبد تاییسی کی جی هرگز با پافراتر نهادن از حد و مرزهای ژاپن خود را به مخاطره نینداخته است و سمت و سوی آنها جزیره نشینی و سنت اندیشی و نیز حمایت بیشتر از فرهنگ ژاپنی بود، به خلاف سوکه گککایی که به حرکتی جهانی با طرفداران از سراسر جهان مبدل شد. از این رو راهبیت ششونچی رن و عوامیت سوکه گککایی خود را چنان یافتند که هر کدام شکل خاص خودشان از آیین بودا را در جهانی متفاوت به جلو می رانند و تقریباً از زمان پیدایش سوکه گککایی اصطکاک دوجنبه را تجربه کرده اند.

نخستین منشأ دلخوری به استفاده از نهادهای شینتو برمی گردد. اندکی پس از جنگ جهانی دوم راهبان نیچی رن با پوشیدن ردای شینتو موافقت کردند و پذیرفتند که حرم شینتو را در معبد تاییسی کی جی برپا دارند. مکی گوجی و تودا به خاطر سرپاز زدن از این قبیل امتیاز دادن ها به شینتو آماده می شدند تا مجازات زندان را سپری کنند. نهضت سوکه گککایی نگران از این قضیه به خشم آمد و خلاصه اینکه در تمام دهه ۱۹۵۰ روابط تیره بود. حتی در برهه ای، سلسله راهبان تهدید کرد که تودارا از مقامش بر کنار و از ورودش به معبد تاییسی کی جی ممانعت خواهد کرد.

سوکه گککایی در لباس حرکتی بین المللی احساس کرد که به روزآمدی و رشد نیازمند است و این درست به خلاف خواست سلسله راهبان ششو نیچی رن بود که خواهان باقی ماندن بر سنت های خویش بودند. معبد اصلی تاییسی کی جی حامیان اروپایی و آمریکایی خود را از دست داده بود و انجام اقداماتی برای کاستن از نفوذ راهبان و غیرمذهبی کردن اجتناب ناپذیر بود. اعضای غربی سوکه گککایی هنوز می توانستند نوشته گوهونزون که سلسله راهبان ژاپنی تهیه می کرد را تهیه کنند، اما جدا از گوهونزون ها اعضای غیرروحانی

- 19-Reiyukai
- 20-Rissho Kosei Kai
- 21- Nipponzan Myohoji
- 22- Nikko
- 23-Taiseiki_ ji
- 24- Dai_Gohonzon
- 25- Dai_bo
- 26-Tesunesaburo Makiguchi
- 27-Nichiren shoshu Buddhism
- 28- Tesei Toda
- 29-Soka Kyoiku Gakkai
- 30- Value Greating Education Society
- 31- Shinto Shrine
- 32-Value Creation Society
- 33-Shakubuku
- 34- Daisaku Ikeda

۳۵- مقصود چهار حقیقتی است که در موعظه بنارس از آن یاد شده است: ۱- رنج ۲- منشأ رنج ۳- دفع رنج ۴- راه‌های دفع رنج.

سخنان بودا خطاب به پنج تن از راهبان در باغی نزدیک بنارس که به «موعظه بنارس» شهرت دارد که این چهار حقیقت عصاره آن موعظه است. م.

- 36- Eightfold Path
- 37-Barret, David E.(1996), Sects, Cults and Alternative Religions:A world Survey and sourcebook, london, Cassell.p.157
- 38- gongyo
- 39-Butsudan
- 40-Chapter
- 41-Lituroy of Nichiren shoshu
- 42- Hoben
- 43-juryo

۴۴- LocalPub محلی برای تجمع کوچک که در آن انواع نوشتنی صرف می‌شود و چیزی شبیه به قهوه‌خانه‌های ماست.

- 45- bonno
- 46-Pure land
- 47- Jim cowan
- 48-Cowan, Jim, (ed) (1982) The Buddhism of the sun, Richmond, Syrry:NSUK, p.60
- 49- Nittatsu Hotoi
- 50-Wilson, Bryan and Dobbelare, karel (1998) A Time to Chant: the Soka Gakkai Buddhists in Britain, oxford:Clarendon Press, p.234
- 51- AHistory of Buddhism

۵۲- همان

- 53- Headquarters Leaders Meeting
- 54-Danto
- 55-Taba
- 56-gojukai
- 57-Instaling
- 58-Ctoplow
- 59-Berkshire

بازگردانده نمی‌شود. در بریتانیا آنها را در مراکز سوکه گککایی در سیناپلو (۵۸) و برک شایر (۵۹) جمع‌آوری کرده‌اند. فقدان اعتبار گوهونزون‌های جدید موجب شد برخی اعضای بریتانیایی به ارزشیابی مجدد آنها بپردازند: یک فرد آگاه به من گفت که این مشکل حل‌ناشدنی نیست، گوهونزون حقیقتی در دل افراد است. در زمان نوشتن این کتاب، این شکاف همچنان باقی است و نزاع‌های برجسته غیرقابل حل هستند و هیچ نشانه‌ای از حل شدن مشاهده نمی‌شود. چه بر سر گوهونزون‌های جمع‌آوری شده خواهد آمد، معلوم نیست. بی‌اعتباری گوهونزون‌های جدید، مسلماً مشکلاتی را ایجاد می‌کند، اما موجب می‌شود که اعضا به جای پرداختن به سرشت مادی به اندیشیدن در نیت خویش روی آورند. گوهونزون حقیقتی در درون شماست، یک ظرف مادی که چیزی بیش از یک نماد غیرضروری نیست در مرتبه‌ای به مراتب نازل‌تر از آرامش روحی قرار دارد که باید بیش از هر چیزی برای صاحب (گوهونزون) انتظار داشت.

پی‌نوشت‌ها:

۱- اشو (Osho) نیز یکی دیگر از ادیان جدید برآمده از سنت بودایی است که به آن پرداخته خواهد شد.

- 2-Nichiren
- 3-Kominato

۴- تندای (tendai) شکل ژاپنی مکتب تندای چینی متعلق به قرن هشتم میلادی

- 5-Sechoji
- 6- Letus Sotra
- 7- Mahayana
- 8- Mantara
- 9-name myoho rege kyo

۱۰- این کار در این فرقه قرائت اسم اعظم (daimoku) نام دارد.

- 11- Gautama
- 12- provisinal

۱۳- برخی بر این عقیده‌اند که معنای واژه Sermon در فضای بررسی آیین بودا و به ویژه آنجا که از سخنان بودا بحث می‌شود، موعظه نیست بلکه باید آن را گفتار یا سخن بودا معنا کرد. استدلالشان ظاهراً این است که واژه مزبور ناشی از انس نویسنده انگلیسی زبان یا فرهنگ‌گفتاری و نوشتاری مسیحی است که در آن کلمه Sermon (موعظه) بسیار رایج است. معتقدیم که کاربرد موعظه در فضای بحث از آیین بودا گاه گویاتر از سخن یا گفتار است. (م)

- 14- shakyamuni
- 15- Bodh Gaya
- 16- enlightenment

۱۷- این اصطلاح معادل درمه کایه در زبان سانسکریت است. قابل توجه آن که درمه کایه به دو قسم مشخص و غیرمتشخص تقسیم می‌شود و آدی بودا قسم مشخص آن است.

- 18- Nichiren Daishonin

در سال ۱۹۹۹ وقتی ایکه در اجلاس سران مراکز در بریتانیا (۵۳) سخنرانی کرد بار دیگر چیزهایی در رأس مسائل قرار گرفت. گرچه دعوی طرفین به آنچه ایکه‌ها در آنجا گفته بود برمی‌گشت اما هسته اصلی اتهامات وارده به او این بود که وی با انکار ضرورت شاکوبوکو و مخالفت با جذب دیگران از طریق نفی آموزه‌های بودایی رقیب و دیگر گروه‌های معنوی، تعالیم نیچی‌رن را کمرنگ و سست کرده است. در پاسخ معبد تاییسی کی جی شماری از راهبان آنها را اخراج کرد. آنها پس از این جدایی، نهضتی جدید به نام دانتو (۵۴) (معتقد) را به راه انداختند که تعدادی از اعضای اروپایی به آنها پیوستند. مقامات رسمی تاییسی کی جی دیدار زیارتی اعضای سوکه گککایی از معبد مزبور را ممنوع کردند- حرکتی که عواقب اقتصادی خطیری در فوجی‌یاما به همراه داشت- با محروم شدن سوکه گککایی از خدمات راهبان ششونییچی رن چاره‌ای جز برگزاری مراسم ازدواج و تدفین بدون کمک گرفتن از راهبان بای‌شان باقی نماند.

اتهامات دیگر و اتهامات متقابل ادامه یافت. دامنه مشاجرات به موضوعات ریز و درشت گسترش یافت، از مسأله افزایش هزینه لوح‌های یادبود (۵۵) (توبا) از سوی مسوولان معبد تاییسی کی جی تا اتهامات راجع به زندگی خصوصی نیکو: او را متهم کردند که زن بدکاره‌ای را به خدمت گرفته بود. سلسله راهبان خود دچار انفکاک شد، حدود ۵۰۰ راهب در قضایایی که به جدایی معبدهایشان از ششونییچی رن منتهی شد، به معابد پشت کردند. در دسامبر ۱۹۹۱ بیش از ۱۶ میلیون عضو سوکه گککایی خواهان کناره‌گیری نیکو شدند.

در سال ۱۹۹۲ ششونییچی رن بریتانیا رسماً نامش را به سوکه گککایی اینترنت‌نشال تغییر داد. اعمال اصلی آن یعنی قرائت ذکر نیم‌مهورنج کیو و مراسم گون‌گیو دست نخورده باقی ماند. در حوزه اعمال تنها مشکل پیش رو به گوهونزون و مراسم گوجوکایی (۵۶)- مراسم رسمی برای استقرار (۵۷) گوهونزون در محل مخصوص که باید توسط یک راهب ششونییچی رن انجام گیرد- مربوط می‌شد. اعضای سوکه گککایی عنایت داشتند همان راهب اعظم که آنان فاسدش خوانده‌اند، مسوولیت مراقبت از دایی- گوهونزون را به عهده دارد، اما اینک برای تغییر این وضع کاری نمی‌توانستند انجام دهند.

به دلیل جدایی میان اعضای عادی و سلسله راهبان دیگر هیچ نسخه‌ای از روی گوهونزون تهیه نشد تا به اعضای سوکاگککایی داده شود. در سوی دیگر، گوهونزون‌های غیرقابل استفاده (مال از دنیا رفتگان یا خارج شدگان از نهضت) زنان پس به راهب اعظم